

عینے لور واخلے

شعري ٲو لکھ

Ketabton.com

لیکوالان.

بنا علی محترم مولوی حقدار ملنگو صاحب
بنا علی محترم حافظ خاکسار ورو صاحب

ته غور ونيسه دكوم سړي اعلان دی
غږ به وشي ستا حقدار ملنگ روان دی

جنازه به مې وتور لحد ته يوسي
ته به وايي ما ورپرېږدي زما جانان دی

يوه ورځ به ارمان وکړې وخت به تېروي
بيا به وايي اف بېخي زيات مې ارمان دی

تا مټين کړم، تا ايله کړم، او د بل سوي
خير دلبره دځوانۍ دي مست دوران دی

هغه وخت دي بيا ژړا ده بې قيمته
چې خبر شي ستا ملنگ خزان خزان دی

ملا حقدار ملنگوو

ستوري شمارمه ولاړ راته فلک دی
زړه مې درد کوي بې واره يې ټک ټک دی

پښتانه دې انجلۍ يې بل ته ورکړه
دا په دار پوري را خورنده هلک دی

زه يم تږی د لالي ددوو خبرو
دادی مرمه خو یار بیا هم په زړه کلک دی

آئینې ته په ژړغونې غږ قائل سوم
دا زه نه يم، زما پر خپلې خوانۍ شک دی

خپل خپلوان يې لتوي په نیمه شپه کې
ستاحقدارستا په کوڅو کې مدام ورک دی

ملا حقدار ملنگوو

زما د بايللو ارمانونه کوي
ها پښتنه پېغله ويرونه کوي

اُف چې د بل سوه، د هغه باوجود
بس مسلسل راته زنګونه کوي

اوس مې يو بل ښکلی په دام کې اخلي
لکه زما تللی يار لوظونه کوي

ستا وحشتناکې تورې سترګې ګله
زما پر معصوم زړګي ظلمونه کوي

عجيبه وخت دی، ته دا ښکلي ګوره
اوس پر ملا حقدار نازونه کوي

ملا حقدار ملنګوو

واده دې وکړ او د مینې انتها دې وکړه
زه دې تنها کړم یاره بل رنگه خطاء دې وکړه

تا خو تر مرگه د یاری وعده راکړې وه خو
منزل کې پاته سوې او نیمه کې جفا دې وکړه

تا قتلولم خو د مرگ نیټه مې نه وه پوره
چې زه دې ولیدم خاوند سره خدا دې وکړه

تا د پښتو بد رواجونه پر ځان ومنله
د پلار خبره دې منظوره کړه حیا دې وکړه

ما ویل خدایه ما تر مرگه د یار غیږ کې
پرېږده

خو تا ویل حقداره مړ شې دا دعا دې وکړه

ملا حقدار ملنگوو

هيڅ ارمان مې پوره نه سو زندگۍ کې
ملگرتيا ده د ټکي غريبۍ کې

خپله گرځي د ابلېس تورو جامو کې
خو شکمن وي زما بڼايسته مسلمانۍ کې

پس له مرگه به مجنون ته داسې وایم
ښه پوره یم زورېدلی عاشقۍ کې

زما او ستا د رسېدو فکرونه ګله
کله کله یې پوره کړم تنهائی کې

زه حقدار یې د کور شاته انتظار یم
زندګې او عاشقې ده فردېسۍ کې

ملا حقدار ملنګوو

لېونتوب مې ستا دمېني برکت دی
لېونتوب مې دغمونو محبت دی

لېونتوب نه مې خبر يې او کنه يې
لېونتوب مې اوس جوړ سوی عبادت دی

لېونتوب مې ټول وجود محاصره کړ
لېونتوب مې گل ځوانۍ باندې قیامت دی

لېونتوب له مئینتوبه پیدا کیږي
لېونتوب مې مئینتوب نه امانت دی

لېونتوب خو ستا ملا زره زره کړ
لېونتوب خو له حقدار وړی طاقت دی

ملا حقدار ملنگوو

بېلتانه يې رانه جوړ کړ لېونی
نه مې هېر سو نه هېريږي يو سړی

تا زده کړي د وعدو هېرول ښه
په وفا کې درنه مخته دي زموږ سپی

په ملا او په دې نورو يې زموږ څه؟
موږ ترې غواړو خپل وطن لکه غمی

چې خبره د وطن خلاف کوي
بس له خدای نه مې هم غوښتي دی گونگی

پرون مینه، نن غمجن، راتلونکي اف
نو مجبور یم انتخاب به کړم مرگی

ما کړه گل غوندي ځواني په اور پسې
زه اوس هم یم ستا په سترگو کې ازغی؟

خیر اوس هم نه دي پښېمانه ستا حقدار
وایی اوس هم درنه جاااااا، درنه لوگی

ملا حقدار ملنگوو

ته چې ولارې زندگي په دوې روپۍ سوه
بنکلي ډېر وو خو ځواني په دوې روپۍ سوه

چې پوره کال کې مويو ديدن ونه سو
بس پرېږده يه عاشقي په دوې روپۍ سوه

هغه پېغله دى په ياد ده او که نه ده؟
و بودا تې ورکوي په دوې روپۍ سوه

زليخا چې پر يوسف (ع) سوله مئینه
دمصريانو پاچاهي په دوې روپۍ سوه

معجزې چې دموسى (ع) سوې را څرگندي
دفرعون ټوله خدائي په دوې روپۍ سوه

هر مئين دي ځانته يار پر کاغذ جوړ کړئ
مصور واي رسامي په دوې روپۍ سوه

بنا نو تا چې ځان ته بل ځوان انتخاب کړ
دحقدارملنگ خواري په دوې روپۍ سوه

مَلا حقدار ملنگوو

شوي وعدې دي نور يې مه ماتوه
 بڼه فيصلې دي نور يې مه ماتوه

هغه د حُسن پير ته ووايه چې
 زړونه كعبې دي نور يې مه ماتوه

كه دومره نر يې خپل اعمال دي سم كړه
 آئينې بڼې دي نور يې مه ماتوه

كه ختموي نو ميخانه دي قلف كړي
 دا خو پيالې دي نور يې مه ماتوه

ستا د حقدار نور اميدونه نشته
 هيلي يې مړې دي نور يې مه ماتوه

ملا حقدار ملنگوو

دا خُـل بله فیصله کوم لگیا یم
 صرف د خلکو تماشه کوم لگیا یم

یو بل ښکلي دعوت کړی یمه عِشق ته
 هر ماښام استخاره کوم لگیا یم

د محفل یاران مې ټول راته غوږ غوږ دي
 د سپېڅلي عِشق قیصه کوم لگیا یم

هرې پېغلي ته حقوق د نکاح ورکړئ
 پښتنو ته دا نعره کوم لگیا یم

د حقدار په څېر یې زړونه دې مات شوي
 خو مئینو ته ټپه کوم لگیا یم

ملا حقدار ملنگوو

یارانو خپله مفلسې مې وژنې
د غربت ډکه زندگې مې وژنې

بې وفا نه وم، خو بدرنگه ومه
حکمه باللې عاشقي مې وژنې

سپوږمۍ قربان دې سم خبرې وکړه
بیا نیمه شپه سوه تنهائې مې وژنې

زه له هر ښکلي صدقه صدقه
مگر د ښکلو مغرورې مې وژنې

زه زړه منلې یار رتلی یمه
حقدار ملنګه بې وسې مې وژنې

ملا حقدار ملنګوو

سترگو ایبنی ورته مخامخ یو بنار دی
زړه د حسن بناریه کې خریدار دی

نفرتونو څخه ظلم پیدا کیږي
محبت د رحم دله خلکو کار دی

بې تعلیمه ژوند په سپینه ورځ کې شپه وي
د تعلیم ژوندون په شپه کې سپین سهار دی

بنکلي ځان ساتي د عشق له زندانه
صوفي ناست داسې کارونو ته عیار دی

فکر نه کوم چې دا حقدار دې روغ شي
يو ظالم بنکلي پرې کړی انفجار دی

ملا حقدار ملنگوو

دا سړی بیخی غمجن دی، خو مړ نه دی
ستا په تگ پر زکندن دی، خو مړ نه دی

خالق حُسنِ ظاهري ورتنه بخشلی
تور یې زړه سپین یې بدن دی، خو مړ نه دی

شکر لبي، سیاه زلفي، گل اندامي
ده ویلی دغه فن دی، خو مړ نه دی

ستا نامه یې لکه ذکر ثوابي کر
هر سړی اوس پرې شکمن دی، خو مړ نه دی

مؤمن خان د شیرینو په ارمان مړ سو
ستا حقدار ستا ارمانجن دی، خو مړ نه دی

ملا حقدار ملنگوو

یوی پېغلې ځوان خوبښ کړی، خو پېغور دی
 زموږ د بد رواج په مېر یې مخ تور دی

ما خپل کډه د غروب طرف ته وړې
 د اشنا د لمر خاته پر طرف کور دی

شاید بیا درخو وې ناز ورباندې کړی
 د ادم د رباب غږ دی او ښه شور دی

چې هر چا یوه زړه مینه راکړې
 دا احسان یې تر قیامته پر ما پور دی

حقدار خپل تر وښه دومره مینه کړې
 هر ملگری یې نظر کې لکه ورور دی

ملا حقدار ملنگوو

ژارې او ميده ميده گيلې کوي
خپل د ارمانونو جنازي کوي

دغه ډالري قاضي دې خداي واخلي
خومره دروغجنې فيصلې کوي

جار پښتنې پيغلې محترمي دې
دا خو پنجابي بي حايه شپې کوي

ذات د ښکلو دغسې جوړسوی دی
هر وخت خپل مټين باندي نخري کوي

ستا حقدار اوس دومره تنها سوی دی
ناست دی د خپل حان سره ټپې کوي

ملا حقدار ملنگوو

ورک مضمون د محبت له صحیفې یم
داسې شخص ددې بدرنگې زمانې یم

چې دوه زړونه بېلوي فاعل کافر دی
زه مفعول د یوې داسې حادثې یم

پیغلې هیلې یې بدۍ کې رانه ورکړې
جای قرار اوس د خاموشي هديرې یم

غیتونو ته اوزگار پښتانه ناست دي
خریدار د یوې گونگې آئینې یم

ټول د حُسن قائلین حقدار را غوښتي
بیا سرمسته کاروان درومي ورپسې یم

ملا حقدار ملنگوو

زه بې ياره بې رويي ياره بڼه يم ياره
ته په ټولو بڼاريو کې ژوند اباد کړه

زه به سپين زرگي په تورو خاورو موږ کړم
ته د خلکو تورو زړو کې ژوند اباد کړه

زه به هر ارمان ته جوړه هديره کړم
ته په جوړو هديرو کې ژوند اباد کړه

زه به تاته آئينې را ټولومه
ته په حسن او نخرو کې ژوند اباد کړه

زه به ستا موريدانو کې حساب يم
ته حقداره په دمو کې ژوند اباد کړه

ملا حقدار ملنگوو

ستا بي رحمي جدائي مي رنگ تک تور کر
نه هندو یم نه نشه کوم لالیه

نیت مي کړي چې خلويشت کتابه چاپ کړم
ستا پر حسن تبصره کوم لالیه

داسې نه ده چې تا بل خوان انتخاب کړ
زه له خپل نصیب گيله کوم لالیه

فکراً ستا د واده ورځ ده شر او شور دی
درته ناست یم تماشه کوم لالیه

د حقدار سترگو کې ډنډ اوښکې ولاړې
په محفل کې ستا کیسه کوم لالیه

ملا حقدار ملنگوو

ورته گوري ورته ژاري لېونی
مات یې ولید دیو چا د لاس بنگری

مابه دومره حفاظت د یار کولای
لکه لاس کې د یاقوتو سور غمی

ته په ټکنده غرمه کوي خوبونه
ستا دیدن ته انتظار دی یو سړی

مؤمن خان په خومره هیلو ورته راغلی
پر سینه د شیرینو ناست وو مرگی

که دې خوبنه وي چې بیا گودر اباد کړې
ستا حقدار به درته واخلمه منگی

ملا حقدار ملنگوو

ملنگه نه وي آئينې د خلکو
ملنگه څه وي ارادې د خلکو؟

ملنگه خپل ژوند ته دې فکر وکړه
ملنگه پرېږده تماشي د خلکو

ملنگه مه پرېږده نفرت وطن کې
ملنگه وکړه فيصلې د خلکو

ملنگه کيږي د بنده عبادت
ملنگه دادې عقيدې د خلکو

ملنگه دا حقدار دې م.ړ حساب کړه
ملنگه اورم اوازي د خلکو

ملا حقدار ملنگوو

څنگه زړه وکړمه، او څنگه محبت وکړمه؟
چاچې وژلی يم د هغه یار صفت وکړمه؟

لیلا پال د پښتنو بد رواجونه هر وخت
ځان به منصور کړم، او مجنون ته به غیبت
وکړمه

بیا به په ټول عمر د مینې نظر نه ساتمه
داځل که جوړ سومه د ځان به حمایت وکړمه

دیدن قضاء شو نو رویبار ته مې هم ونه کتل
چې فرض قضاء شې، څه دپاره به سنت وکړمه؟

حقداره مینه مې سوه لنډه، لکه لمونځ د مېت
اشنا جدا شوزه یې کوران که مغفرت وکړمه

ملا حقدار ملنگوو

نن مې نشې ته زړگي شوی دی لږ بنگ لټوم
ودې بدرنگې زمانې ته تللی رنگ لټوم

ځکه په نیمه شپه گرځېدېمه پر جگو غرونو
دیار دتورو زلفو مثل ته لونگ لټوم

مولوي څه وايي فتوی څه ده او حکم څه دی؟
زه اوس هم گرځمه دتورو سترگو جنگ لټوم

دومره تنها یم چې خپل قبر ځانته خپله کیندم
یو وجود ځمکه یوه بېلچه او یو کولنگ لټوم

موږ ته فرق نه کوي هر څه چې وي بس شور دي
کوي
دمستو تورو، او یو څو بنگريو شرنگ لټوم

هر ځل چې مینه وکړم سمدستي ناکامه راشم
دا ځل بریا راوړم دمینه بل فرهنگ لټوم

خدای خبر بیا په کومو خاورو کې بیده پاتې دی
څو ورځې کیږي لېونی حقدارملنگ لټوم

ملا حقدارملنگوو

درقيبانو دا خبرې عجيب زور راكوي
ماته پر كړي محبت باندي پېغور راكوي

د حسدگرو خو دې رب ذوالجلال كور تباہ كړې
زه يې ديدن ته ځم خو دوى پر لمن تور راكوي

اصلاً خو مړيمه بې حسه يم دشور نه يم
دا ستا راغلي مېلمانۀ غمونه شور راكوي

صاحبۀ زه د داسې خلكو سره ژوند تېروم
څوك مې زخمونه شيندي څوك راته ټكور راكوي

حقدار ملنگ نن په سلگيو راته داسې ويل
له رقيب غچ اخلم كه څوك ژوندون په پور
راكوي

ملا حقدار ملنگوو

پر سر یې بیا دکوم جابره سړي پښه پرته ده؟
هغه یاغې مسته ځوانې ولې نشه پرته ده؟

راځه چی لاس په لاس روان شو سره ورک چې نه
شو

مزل لا پاتې دی په مخ کې لویه شپه پرته ده

مونږ دوختونو خلک نه کوو کم اصله عمل
صاحبه زما اعمال نامه درته چپه پرته ده

ها دیرون قاضې والله درته مجرم ثابت کړم
زما سره هره یوه کړنه نوشته پرته ده

نوزه مجبور شوم چې آئینه دزمانې واخلمه
چی ستا دسترگو آئینه علیحده پرته ده

پام چی قیصه دوختونو پکښی یاده نه کړې
شپونکیه ستا دشپېلی غږ ته خورمه پرته ده

حقدار ملنگه خو قیصې دمحبت کوو نن
دیار دیاد دپوه کی بله می پر زړه پرته ده

ملا حقدار ملنگوو

دا منمه هر یو بنکلی محترم دی
چې ظالم وي نو لائق دجهنم دی

له اولاده یې حقوق دنکاح سلب کړ
نه اولاد دی دحوا نه دادم دی

زه بې وسه نیمه شپه کې په ژړا سم
دزرګی په وینو سور مې هر قدم دی

زه حیران یم چې پر تا څنګه مئین سوم ؟
زما پر حال باندی واللہ پکار ماتم دی

خود به ناست خفه خفه وې په محفل کې
له حقدار ملنګه تللی خپل صنم دی

ملا حقدار ملنګوو

زندگي چي بي دلبره سوه پرېږده يه
 ښه ياران چي بي باوره سوه پرېږده يه

دا منم چي پښتون راج پر مغل وکړ
 پنجابيان چي معتبره سوه پرېږده يه

په پنځه زره کلن تاريخ نازيږو
 پښتانه چي بي رهبره سوه پرېږده يه

دتکبير نعره دجنگ ميدان کي خوند کړي
 دا نعره چي له ممبره سوه پرېږده يه

که سبا سبا کوي نو انتظار شه
 وه حقداره چي منکره سوه پرېږده يه

ملاحقدارملنگوو

لېونی سوم لېونی راباندې ټول دي
خو جانداره پروني راباندې ټول دي

بې مطلبه یاران تورو خاورو بڼکل کړل
دا ژوندي خو مطلبی راباندې ټول دي

زما گمان وو محترمه انسانان دي
وروسته پوه سومه چې سپی راباندې ټول دي

زما دسختې ورځې دغه کیفیت دی
خپلوان ورک دي ټول پردي راباندې ټول دي

ستا حقدار ملنگ به ولې ژړا نه کړم؟
ستا غمونه ځي راځي راباندې ټول دي

ملاحقدار ملنگوو

یم د یار په یوه غږ پسې رنځوره
لږ خو وغږېږه ای د یار انځوره

زموږ په چم کې حق ویل لویه گناه ده
ظالمانو ستا ملگری کړم منصوره

پلار په زور یمه ورکړې نا خوښ ځوان ته
رواجو د پښتنو کړمه مجبوره

صرف د یو او بل وژلو کې جنت دی؟
خدای حاضر دی هره لار کې بې حضوره

زه حقدار به د شعور کتاب تدریس کړم
پښتانه دې بې قلمه بې شعوره

ملا حقدار ملنگوو

وار خطا یمه خاموشه شبستان ته
مشابه دی نریدلې قبرستان ته

مسافر مرغه دېل وطنه راغلم
لږ مې پرېږده د خپل زلفو گلستان ته

ستا د حسن شرابي پیالو ته ناست یم
ساقی ور مې وړه د شونډو کفرستان ته

مرګوني لښکري ناستې په مورچل کې
څوک دې نه راځي زخمي افغانستان ته

درخو ناسته د ادم رباب ته غوږ ده
څوک به غوږ سي د حقدار وشعرستان ته

ملا حقدار ملنګوو

ای د ډېرو خلکو یاره سلامونه
د بایللې یار روییاره سلامونه

قوم بیده دی د قیام کتاب دې چاپ کره
د پښتون قوم ستر سالاره سلامونه

غواړم مرسته د مئینو خلکو وکړم
د ښگریو دوکانداره سلامونه

بخشه غواړم نیمه شپه وه ته بیده وې
زړه مې ډېر وو ناقراره سلامونه

بېگه داسې د یوچا پیغام راغلی
له ما ورکه زما حقداره سلامونه

ملا حقدار ملنگوو

موږ يې د زرگي په رنځ اخته کړلو
دوي له انسانيته پر شا تللي دي

هر بدرنگه هر الزام منلی دی
بنکلي بدهمه پر شا تللي دي

ډيرو پکشي خپله زندگي ورکړه
ډير له محبته پر شا تللي دي

پاتې يې پر زړه باندي تور ټکی دی
ډير له عبادته پر شا تللي دي

چاچې د حقدار په حق جرگه کول
ټول له هغه نيته پر شا تللي دي

ملا حقدار ملنگوو

سلامونه سلامونه کليوالې
را نيزېدې نه کړې لاسونه کليوالې

ستا په تگ مې دغه دوي يارانې وکړې
موسيقي او غزلونه کليوالې

د ياداشت په کتابچه کې مې ليکلي
ستا را کړي جوابونه کليوالې

چې قاضي د قسمتونو سره بېل کړو
په درد نه خوري پيغامونه کليوالې

ستا حقدار چې سپين کفن کې منظم شې
بيا ترې مه اخله عکسونه کليوالې

زړه چې کوي نو گوره خبر کوي
ستا ده نوم ذکر ستا بغیر کوي

ته خواوس هم کټ مټ هغه رنگه یې
کوم چی ده زهن پرپلو سپر کوي

عشقه زما خیالات دی چاته ورکړل
خوک چی ده زړه په کورگی پېرکوي

یوه زړه دعا ده مور ده خولگی
تر آسمانو ده لاري طبر کوي

دتعیقیت ورسته دی هم خاکساردرد
ده تگ راتگ انتظار ډېر کوي

ح خاکساردرد

لاسته راورنه کی دی یار مردی
ستا محبت کی ستاییمار مردی

خنکه لاشک و کرمه ستا په جفا
ده زړه په کور کی اعتبار مردی

که راضی نه یې کړه دی حکم بدل
کډه سپرلي کړې بهار مردی

اوس دی سینگار ته زړه ورغواړي کنه
اوس خودی هغه طلبگار مردی

وعدې دروغ شوې قسمونه دروغ
یعنی ستا هر قول قرار مردی

ده خاکسار درد دژوند صفحه کی لیک وو
ده لفظو مرگ راغلی اظهار مردی

ح خاکسار درد

هسي هم په عشق کی نقصان ولو
خیري می له وخت څخه گریوان ولو

خان لکه ډبره جوړول مشکل
ستا هجر وماته ډیر آسان ولو

زما په درد اودکه دی څه ترلاسه کړه
ووايه چی زړه دی پسي وران ولو

څه شک په دنیا دنیا هغه ده خو
رنگ دی دخیالونو دنگ آسمان ولو

سترگو ته دی سترگي ورنږدې کړلې
دادي په ژوندون کي لوی ارمان ولو

شوه له صداقته یې خوشبویی ختم
ستا خاکسار درد ستا پرپله روان ولو

ح خاکسار درد

آخرُحل يې غارِه راکړِه پر خهره يې پریشاني وه
که کرداريې ولو بښکته خو له شکله انساني وه

بس سبب ده جدایي يې ويیئ نشو چف ولاړه
شاید خپل دکورني کړې ادا باندي راضي وه

حیران نه یمه په قول وقرار يې چی خې وکړل
حُکه رسم دنیا جور له اول بې وفايي وه

اور اوبه که دوښمنان دی له ازله یوله بله
له هغې سره ملتیا هم زما لویه ناداني وه

که جداشوله هغه خوبیا هم کوم یونقصان نه دي
که یوځای وای خاکساردرده خوبیا هم دنیا فاني
وه

ح خاکساردرد

دڼن درد دسبا ورځي کاميابي ده
داخبره مي په ذهن کی تابان شته

ما په خپل شکونو شک کړي دی ځکه
جوړونه دژوندون يې په بنيان شته

ده تاريخ بستر بدل ده تل لپاره
په وجود کی می له روح سره ايمان شته

سلگکی ده زکندن می شروع کيږي
ده یس ویو ته شپاړس حافظان شته

دعاوکره موري لاس لپه کره رب ته
دبچي دی یو کور بل په قبرستان شته

فاتحه يې پر څلورو مسجدونو
هرمسجد کی يې پنځه پنځه ياران شته

ده ډبرو به لتون کی الماس بايلي
په نړي کی بعضي داسي ناپوهان شته

چانس ده هرچادر وازې ته راځي خپله
خاکساردرده په ورتگ کی دی تاوان شته

ح خاکساردرد

ای ناترسه زه دی پری بنودم وچاته
رانه ورک شوې رانه لارې کومي خواته

ده غضب ټال لاهو کرمه ستاکړنو
چی رخصت شوې ودي نه کتله شاته

اضطراب اوناخوبی سره عادت شوم
ده ژوندون ده جوربنت ټولي قصې پاته

ارمانونه می ده ژوند دانه دانه شول
هرارمان می امیدوار ولو وتاته

حافظه کی می خای درکړو بی مطلبه
خاکساردرد وایم کم اصله وې له زاته

ح خاکساردرد

یم جل وهلی دې دښتوکی می مرگی ونه خوري
لکه مرغه بل خواته تلوکی می مرگی ونه خوري

الزام ده قتل یې په سرباندي اوښتی زما
ده زهرو غړپ په تیرېدو کی می مرگی ونه خوري

ده محبت قیصه خونه مري مگر داخبره
ستاد کردار په ختمېدو کی می مرگی ونه خوري

کورته رسیدې زما په شان یوبل رنخوره سړي
وای لدې ښاره په وتو کی می مرگی ونه خوري

زه خاکساردرد یم مسافر ده هغه ماتي کښتي
ده سمندر سختو خپو کي می مرگی ونه خوري

ح خاکساردرد

په دکه اخته دشپې نیمې او سپوږمې
سخته صحنه دشپې نیمې او سپوږمې

لاس بنورونه او رخصت اخیستل
ده مرگ خپه دشپې نیمې او سپوږمې

خبرې زده وې خو کولې یې نه
یوه کلمه دشپې نیمې او سپوږمې

زما په هیلو باندي اور پوري کړو
کړې وعده دشپې نیمې او سپوږمې

دیاد کوڅو کې ده حارس په شاني
کول گزمه دشپې نیمې او سپوږمې

وه خاک—ساردرد تې په کتو کی ویل
دعاکوه دشپې نیمې او سپوږمې

ح خاکساردرد

چی په کومه ورځ می مړسو غریب زړه
رڼا ورکه په هرلورسوه توره شپه

اول څه پوه ومه زه په حال ده مرگ
اوس می ولیدو په خپل خوارژوندانه

دا دکوم جرم سزا وله په عشق کی
رانه ورک یی کرو ده دوو سترگو کاته

اوس یې پیم ده زنځیر په شان خبری
هریوبند کې شي لامده رانه بانه

هرصفت چی یې فراق دی خاکساردرده
ستابی کچه محبت کرو بیل هغه

ح خاکساردرد

زړه مټين سې، څوک دي خوښ سې، بيا جدا سې
زړه تنگون سې، شپه اوږده سې، خوب تباہ سې

خداي دی واخله، ژونده ژونده، په عذاب يم
بڼه پوهېږم، يار د بل سو، خدای که را سې

زما قسمته ځوانيمر که چې يا ااا نه وي
زه يې څه کړم که دا ټوله دنيا زما سې

اوس روييار هم مغرور سوی راستي نه کړي
اوس چې هرڅو کاغذ ورکړم، بس پناه سې

نن يې وکړه بڼه په نره دا خبره
حقدار زما دی خو چې کله هم ملا سې

ملا حقدار ملنگوو

نرم نرم به مې زړه قرار ته راشې
زما بایللی یار که نن سهار ته راشې

زه به بیا هم په هغه مینه ور گورم
که د لسو بچو مور وې لار ته راشې

دې ملنګ د زندګۍ سامان ټول کړی
ناممکنه ده چې بیا به ښار ته راشې

خیر په ژوند که مې پوښتني ته رانه غله
پس له مرګه به مې خړ مزار ته راشې

که ژوندی وم او د تللې یار پکار شوم
اجازه ده چې بیا هم حقدار ته راشې

ملا حقدار ملنګوو

چيرته به په زړه غمجن له دومره ډېر خفگانه وای
کاش چې زه هم ستا غوندي بې درده بې جانانه وای

ستا پر محبت باندي ايمان نسته دوکه کوي
ما به ته هېر کړی وي که زه هم بې ايمانه وای

زما په ميليونونو انسانانو کې يو ته خوښ يې
ستا که چيرته خوښ وم نو به زما پر څنگ روانه وای

لاس په لاس روان يم د ارمان د جنازو سره
يو ديدن دي غواړم بيا که برخه د بل ځوانه وای

لمونځ به يې حتمي کولو زما په اورېدو سره
حقداره چې يو لفظ د ملا له خوږ اذانه وای

ملا حقدار ملنگوو

د رنگونو تماشه چې پر جهان شي
څوک خوشحال شي او څوک ژاري په خفگان شي

وايه څه وکړمه څه ته ضرورت دی
چې یو ښکلی را منین شي او جانان شي

بې لتا مې د زړه څړیکي نه رغیږي
که حاضر راته دا ټوله طبیبان شي

چې زموږ پیغلي د ولور په نوم خرڅیږي
ښه نو ځوان به څنگه ښاد شي او ودان شي؟

د دیدن په طمع درشې ستا تر کلي
ستا حقدار خو په سلگو سلگو روان شي

ملا حقدار ملنگوو

ملنگه، ژوند جنون دی فلسفه ده
ملنگه، ژوند د هیلو هدیره ده

ملنگه ژوند مې مه پوښتنه چې څه دی
ملنگه ژوند د ستونځو خزانه ده

ملنگه ج.نگ واره ماشومان وژني
ملنگه خوږه مور یې پښتنه ده

ملنگه خپل خپلوان مې ناکام غواړي
ملنگه دا بیا داسې زمانه ده

ملنگه رغول د زړونو زده کړه
ملنگه د حقدار دا توصیه ده

ملا حقدار ملنگوو

دمطلب په يارانې مې سر خلاسيږي
ديارانو په دھوکې مې سر خلاسيږي

هر سبا يې انتظار کوم په مينه
ددروغو په وعدي مې سر خلاسيږي

ده هندوانو عقیده مې تائيد نه کړه
وهر خدای ته په سجدې مې سر خلاسيږي

خلک وايي دپښتون نسل کشي ده
دماللي په ټپې مې سر خلاسيږي

ديارانو کړنې هره شېبه وينم
په خيرنې آئينې مې سر خلاسيږي

نن يې وېل چې دھوکه باز ياران کفار دي
دمفتي په مسئلې مې سر خلاسيږي

دحقدارملنگ ريښتيني خلک خوښ دي
په بدرنگې زمانې مې سر خلاسيږي

ملا حقدارملنگوو

خالقه: یوڅه راکړه خالې لاس خم له درباره
خالقه: یا مې واخله یا مې وروله تر یاره

خالقه: داده ښکلو زړونه ولې دومره کلک دي؟
خالقه: موږ خو هره ورځ ویلیږو لکه واوره

خالقه: یوې پېغلې پښتنې مې زړگی وړی
خالقه: ته خو راکړې د اويا 0 حورو 7 سرداره

خالقه: زه پښتون یم هم پښتو پالم هم مینه
خالقه: د لاهور د پیغلو نه یم هواداره

خالقه: ښکلي ټوله د پیسو لالچ نیولې
خالقه: دوي یې غواړې له غریب ملا حقداره

ملا حقدار ملنگوو

منکر نه یمه د بنکلو له مذهبه
فارغ سوی یمه د عشق له مکتبه

د رندانو میخانه کې مې مقام دی
خان ساتم له شهرت او له منسبه

چې د یو ملگري حال و بل ته وایې
خدایه واخلې دا دوه مخې مذبذبه

داسې نه ده چې نسب مې معلوم نه دی
مشرف یم د پښتون قوم له نسبه

ما حقدار دی انتخاب د زړه بایلی
نه غمجن یم او نه ژاړم بې سببه

ملا حقدار ملنگوو

هر وخت د مکتب د گینټۍ زنگ پسې خفه یمه
ورک مې دی کتاب د قلم رنګ پسې خفه یمه

دلته د سندرو ابۍ مړه ده رباب هم کونډ دی
څنګه غزل ولیکم؟ آهنگ پسې خفه یمه

تورې تورې زلفې دې دچا لاس ته ورغلي دي
ناست لکه یتیم یمه ستا څنګ پسې خفه یمه

خدایه د ټوپک شپېلۍ دې ماته سې جن.ګ نه غواړم
بس خو د څلوورو سترګو جن.ګ پسې خفه یمه

خدای خبر چې بیا به کوم قاتل رانه م.ړ کړی وي
زه پخپل ملا حقدار ملنګ پسې خفه یمه

ملا حقدار ملنګوو

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library